

Lempelse synes Billighed at tale for, hvor den apellerende Part for en Del er fornyet med den underordnede Rets Dom.

Bestemmelsen i § 23 Nr. 4 stemmer, saavidt angaar de i § 20 og 21 Nr. 2 og 3 ommeldte Sager, med den gjældende Ret og vil ogsaa findes naturlig med Hensyn til de i § 21 Nr. 4 omhandlede Sager.

I følge Udfast til Lov om den borgerlige Retspleie § 306 værdsættes Paaante derved, at Parten meddele Modparten en skriftlig Underretning om, at han agter at paaante. Senest 4 Uger, efterat denne Underretning er given, skal den ankende Part ifølge bemeldte Udfasts § 307, dersom han ikke vil anses for at have frataget Paaante meddele Modparten sit Ankeskrift. Da nu Meddelelsen af den ommeldte Underretning forhindrer Eksekution af den assagte Dom, er det at befrygte, at den tabende Part, selv om han aldeles ikke har isinde at appellere Dommen, forat udskyde Eksekutionen steds vil benytte sig af Bestemmelsen i fornevnte § 306, saafremt der ikke dermed er forbundet en med ikke ganske ubetydelig Udgift. Disse Betragtninger have ført til Forslaget i § 23 Nr. 5. Det er ikke egentlig et Behov, som er paalagt i det heromhandlede Tilfælde — et saadant erlægges jo forat faae Noget fremmet af Retten, og her har Retten Intet at gjøre — men en Bøde, og dette medfører da ogsaa, at hvor den paagjældende Part virkelig apellerer, bliver den erlagte Afgift at afstorte i de Retsafgifter, han vil have at erlægge for den paaankende Sags Anhængiggjørelse og Forhandling. Grunden til, at man har valgt Stempling af den nævnte skriftlige Underretning, maa søges i praktiske Hensyn, idet det vil være vanskeligt paa anden Maade at gjennemføre Bestemmelsen om Erlægge af Afgift; ganske vist har man eiheller i Reglen, som den forefindes, nogen absolut Kontrol med dens Overholdelse, men man har dog troet at kunne faae sig tiltaals med, at Modparten, som jo er den, der skal beskyttes, vil sørge for at anmelde Overtrædelse af Bestemmelsen; i modsat Fald udsætter han sig endog selv for Stemplingsmulkt.

§ 24 indeholder Regler for Afgifterne i Tilfælde af Besværing til høiere Ret, og den deri fastsatte Afgift turde formentlig være passende. Naar Besværingen findes grundet, synes det naturligt, at den, som har værfat Besværingen, ikke skal have nogen Udgift herved, og det maa da medføre, at naar den ene Part fører Besværing, og det ikke kan paalægges den anden Part at bære Omkostningerne, maa den erlagte Afgift tilbagebetales.

Reglen i § 25 er i Overensstemmelse med Bestemmelsen i § 15.

Andet Kapitel

Om Afgifterne for Rettens Eving til Forpligtelses Oprydelse.

Om Afgifterne for Eksekution og Evingssauktion.

I Overensstemmelse med det tidligere Bemærkede ere Afgifterne for Eksekutionsforretninger

§ 26 fastsatte i Forhold til det Pengebeløb, for hvilket Fyldestgjørelse søges faaledes, at Beregningen sker efter Tarifen i § 6. Forsaavidt Eksekutionen ikke gaar ud paa Inddrivelse af Penge — et Tilfælde, som efter det nye System dog imidlertid vil indtræde — ansættes Afgiften efter § 8. Ved Siden af den almindelige Retsafgift, som saaledes bliver at erlægge, vil der da ikke være at opkræve særlige Afgifter for Proceduren under Eksekutionen, ligesom eiheller Forretningens Værdighed vil faae nogen Indflydelse paa Afgifternes Størrelse.

Efter Sportelreglementets § 58 erlægges Gebyrerne for Eksekution almindeligvis af Rekvirenten, men denne Regel synes ubillig; er der noget Tilfælde, hvor Statsmagten synes at burde yde sin Tjeneste uden vederlag, saa turde det være det, hvor den, der henvender sig til samme, møder med en af Statsmagten selv godkjendt Forordning, som det dog af Samfundshensyn ikke er ham tilladt at skaffe sig Fyldestgjørelse for uden ved Statsmagtens Bistand. Man har derfor i § 26, 2det Punktum, forelaaet, at Retsafgiften kun skal betales, forsaavidt den kan erholdes hos Rekviritus, efterat Døtning er tilveiebragt for det Beløb, som behøves til Rekvirentens Fyldestgjørelse og for nødvendige Retsudgifter. Kun i de Tilfælde, hvor der maa siges at være Evtal hos Rekvirenten, har man forment, at Retsafgiften bør erlægges af ham, nemlig naar han tager Rekviritionen tilbage, uden at dette er begrundet i, at Rekviritus har rettet for sig, eller Fogden negter Forretningen Fremme. Dog har man anset det for billigt, at en Rekviritelse af Afgiften finder Sted, naar Tilbagebetalingen eller Regtelsen sker, forinden Fogden har forladt sit Hjem for at foretage Forretningen, se § 28. Naar Fuldførelsen af Eksekutionen derimod afværjes ved, at Rekviritus forinden retter for sig, bør Afgiften selvfølgelig erlægges af denne, men ogsaa her har man overensstemmende med hvad der nu er gjældende Ret ved Udplantninger for Skatter, fundet, at Billighed taler for en Rekviritelse af Afgiften, naar det, forinden Fogden forlader sit Hjem for at foretage Forretningen, oplyses, at Rekvirenten er fyldestgjort, se § 27.

Det er en Følge af Ovenstaaende, at der ikke kan afkræves Rekvirenten nogen Forudbetaling og eiheller Sikkerhedsstillelse for Retsafgiften i